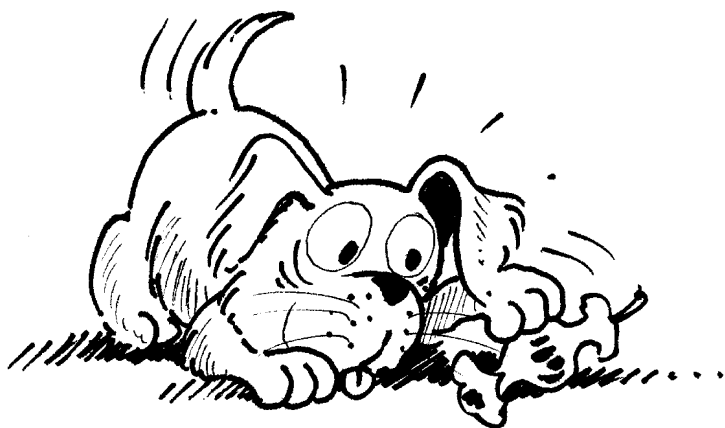

Liza in Oli**1.**

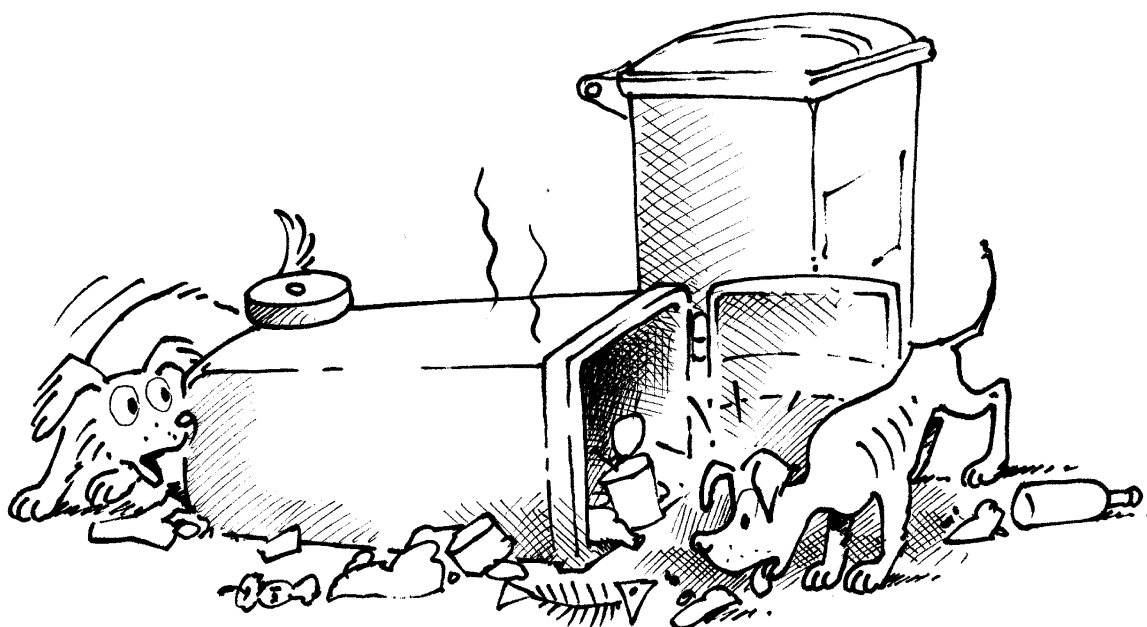
V DEŽELI NEDALEČ STRAN

So dežele nedaleč stran od nas, celo mnogo bližje, kot si številni lahko predstavljate, ki so v preteklosti, še mnogo manj časovno oddaljeni, kot se vam lahko zdi, doživele dosti zla. Ljudje so živeli v strahu in revščini in z njimi tudi njihove živali. In medtem ko so si ljudje že nekoliko opomogli, čeprav pozabiti še dolgo ne bodo

mogli, je na obronkih tamkajšnjih mest še vedno veliko zapuščenih psov. Takšnih, ki so jih ljudje zaradi svoje nesreče zavrgli, še mnogo več pa takšnih, ki niso drugačnega življenja nikoli poznali, kajti skotili so se na ulicah in obrobjih mest, ob smetiščih in parkiriščih. Tistim, ki so zdravi in močni, je lažje, med smetmi si najdejo hrano, postaviti se znajo zase, priporijo si svoj košček odvrženega kruha ali kakšno kost. Trpijo pa tisti bolni, poškodovani, nemočni.

Tamkajšnji prebivalci so se navadili na njih, eni jih več ne opazijo, drugi jih preganjajo, tretji jim nastavljajo hrano. Seveda pa se najdejo tudi taki, ki se jih te pasje zgodbe globoko do-

taknejo in se ne morejo obrniti stran. In takšna je tudi Ana, po poklicu veterinarica, v prostem času pa prostovoljka, ki kdaj kakšnega ubogega psička, ki bi bil na ulici zaradi bolezni ali poškodbe obsojen na smrt, vzame k sebi, mu preskrbi nujno veterinarsko pomoč in mu preko družbenih omrežij najde tudi topel dom.

V Anini hiški in na njenem dvorišču tako lahko najdemo velike in majhne, mlade in stare pse. Mladičke, ki bi še morali sesati materino mleko, starčke z motnimi pogledi in sivimi gobčki, ki nimajo več vseh zob. Kdaj tudi takšne, ki jim manjka tačka, ki so jo izgubili, ker jih je zbil avtomobil ali jih je napadel večji in močnejši pes, pa kljub temu veselo tekajo z drugimi, sploh jim ni opaziti, da jim kaj manjka.

Lizina prva in največja sreča v življenju je bila, da se je Ana tistega večera odpravila v mesto.

Zapeljala je na glavno cesto, mračilo se je že, megla se je spuščala in Ana je vozila počasneje in previdneje, kot bi sicer.

Ko je peljala mimo velikega mestnega odlagališča odpadkov, je naenkrat v snopu žarometov zagledala nekaj ob cesti. Sprva je mislila, da je ob robu ceste kak odvržen predmet, mogoče črna vreča z odpadki, ki je padla iz smetarskega vozila. Vseeno je zapeljala še počasneje, predmet je imel čudno obliko – obliko, ki jo je že prevečkrat videla! Ustavila je in stekla tja! V tistih trenutkih se je bala le tega, da ne bo spet našla le malega trupelca ali trpeče, poškodovane živali. Toda vanjo so se zagledale zelo žive, prestrašene temnorjave očke. In že so njene roke držale tresočo se majhno kepico, za katero je ta dotik pomenil rešitev.

